

Pernille Skippers 1. maj-tale

Taler

Pernille Skipper
Politisk ordfører for
Enhedslisten

Dato

1. maj 2019

Kære venner.

Jeg læste den anden dag, at det har været den længste valgperiode siden Anden Verdenskrig. Lad mig bare sige: Det kommer ikke bag på mig. Sådan føles det også.

Vi er rigtig mange, der har længtes efter den her valgkamp. Alle os, der vil aflevere kloden i ordentlig stand til vores børn og børnebørn. Alle os, der kæmper for tryghed til alle hele livet. For vores velfærdssamfund og vores demokrati.

Kære venner. Nu venter vi ikke længere. Nu skal vi have Løkke ud af vagten.

Mange nye kandidater har meldt sig på banen til det her valg. Det er jeg sikker på, at I har bemærket. Desværre er der nogle af dem, der har glemt, hvad Danmark er bygget på.

De har glemt, at vores oldeforældre, bedsteforældre og forældre byggede Velfærdsdanmark på et fundament af demokrati og lige rettigheder til alle. De lod ikke nogen slå en kile ned mellem murere og tømrer, mellem dem i arbejde og dem uden. Eller mellem dem, der har den ene eller den anden religion.

Man kan godt komme til at ryste på hånden, når man pludselig står ansigt til ansigt med nogen, der vil gøre op med vores demokrati og menneskers ligeværd. Men jeg vil sige til jer i dag: Det skal vi ikke. Vi skal slå en ring om dem af os, der bliver lagt for had af ekstremister.

Vi skal ikke tillade, at valgkampen bliver en konkurrence om, hvem der kan være hårdest ved muslimer eller mennesker fra andre lande. Venner. Vi skal ikke have et valg, der splitter. Vi skal have et valg, der samler os og styrker vores fællesskab.

På Christiansborg taler man meget om tilbagetrækning for tiden. Men det er tydeligt at mærke, at de fleste derinde ikke har den fjerneste ide om, hvordan det føles at kravle rundt på et stillads, når man er oppe i årene.

Venstre siger, at de ikke vil risikere, at der er raske mennesker, der går på pension.

Ja, uha da. Tænk engang, hvis der var raske mennesker, der gik på pension. Tænk engang, hvis mennesker efter et langt liv, hvor de har puklet i hårde job og betalt deres skat, kan gå fra, mens de rent faktisk stadig kan gå, stadig kan løfte børnebørnene, stadig kan passe haven.

Jeg ved godt, at højrefløjen gerne vil have, at vi alle sammen skal gå og skamme os, når vi får noget tilbage af velfærdssamfundet. Men der er altså ikke noget galt med at ønske sig et par gode år sidst i livet.

Det er nærmest politisk ukorrekt at sige i de her tider, men det burde altså være ok at gå fra, før man er nedslidt. Selvfølgelig skal vi ikke arbejde til vi segner.

Men pensionsalderen stiger igen allerede næste år. Derfor er mit budskab i dag også til Mette Frederiksen: Det kan ikke gøre det, at I vil lade nogle få gå fra lidt før, når pensionsalderen stadig stiger. Vi er ikke i mål, hvis en murer kan gå fra som 72-årig i stedet for som 75-årig. Det holder altså ikke.

Så kære Mette. Vi kan sammen stoppe den stigende pensionsalder og sikre en værdig alderdom til alle efter et valg. Vi er enige. Der er mennesker oppe i årene, som ikke bliver behandlet ordentligt.

Så drop Lars Løkke, drop det velfærdsforlig. Kom. Lad os lave en rød aftale.

Lars Løkke praler tit af, at der er blevet ansat en ny læge hver dag undtagen om søndagen, mens han har siddet på taburetten. Hvis jeg havde en krone for hver gang, jeg har hørt ham sige det, ville der også være råd til at ansætte en på den sidste ugedag.

Det lyder på regeringen, som om det hele bliver bedre og bedre. Men afspejler det virkeligheden?

Jeg besøgte Herlev hospital for nogle måneder siden, og her mødte jeg Per, som var indlagt i seks uger. Han var super glad for alle de ansatte, men han sagde også noget meget præcist. Han sagde: "Sygeplejersker. De går aldrig. De løber."

Dét er virkeligheden.

For selv om der er kommet flere læger, er der i samme periode blevet færre sygeplejersker, social- og sundhedsmedarbejdere og lægesekretærer. Der er kommet fire ekstra medarbejdere over to år. I hele landet. Samtidig er der kommet 50.000 flere patienter.

Jeg behøver næsten ikke sige det. Men lægerne kan faktisk ikke klare det selv. De har brug for alle de andre også. Alle ansatte på landets sygehuse har brug for mere tid og flere kollegaer. Det har de fortjent. Og det har vi andre faktisk også.

For kort tid siden stod der her på plænen i Fælledparken 64.500 små hjerteskilte. Ét for hvert barn, der i dag vokser op i fattigdom i Danmark.

Jeg hørte engang en historie fra en pædagog, som jeg aldrig glemmer. Hun fortalte om en dreng i sin børnehave, der pludselig var begyndt at græde, da de skulle på legepladsen en eftermiddag. Han kunne ikke få sine sko på og troede, at de var blevet for små. Han græd, fordi han vidste, at det ville vælte alting derhjemme, hvis de skulle finde penge til nye.

Det er konsekvensen af Lars Løkkes politik. Børn, der lever med

voksenbekymringer. Om vintersko og budgetter, i stedet for klatrestativer og legoklodser. Børn, der ikke inviterer venner hjem efter skole, fordi de skammer sig eller aldrig får chancen for at gå til fodbold.

Dét er fattigdom. Det findes også i Danmark, og det må vi aldrig bare acceptere. Vi er et af verdens rigeste lande. Lad os love hinanden en simpel ting: Her i landet vokser børn ikke op i fattigdom. Ikke ét eneste.

Løkke benægter, at der findes fattigdom. For de har jo afskaffet fattigdomsgrænsen. Og sådan er han.

Når han taler om klima, er han den grønneeste nogensinde, selvom alle eksperter siger, at den grønne omstilling er gået i stå, og klimaforandringer truer kommende generationer. Når han taler om velfærd, praler han med alt det, han har gjort for sundhedsvæsenet, mens alle kan se, at sygeplejersker, pædagoger, sosu-assistenten og alle de andre løber alt for stærkt og i den grad har brug for flere kollegaer.

At høre regeringen tale om, hvordan det går her i landet, er som at være på statsguidet sightseeing i Nordkorea: Alle smiler og er glade, det har bare ikke noget med virkeligheden at gøre.

Den vigtigste opgave lige nu er at vinde det her valg. Men vi skal saftsusme også sørge for, at det fører forandringer med sig.

Jeg bliver bekymret, når et parti som Radikale slår sig stort op på, at de vil lave såkaldte arbejdsudbudsreformer. Det er kodeord for højere pensionsalder, topskattelettelse, eller at virksomheder kan hente mere udenlandsk arbejdskraft til at trykke lønnen. Det er mere af det samme.

I Enhedslisten kræver vi ikke at bestemme alt. Men hvis vi får et nyt flertal, kommer Morten Østergaard og Radikale ikke til at have råderet alene over den økonomiske politik. Så er det sagt.

Man skal huske, at valget ikke kun handler om at vælge en ny blok eller en ny statsminister. Det betyder noget, hvilket parti man sætter sit kryds ved.

Jeg lover jer, at den opbakning, Enhedslisten får til valget, hver eneste stemme, hvert et mandat, skal bruges på at bekæmpe uligheden, kæmpe for socialt retfærdig grøn omstilling og bygge vores velfærdssamfund op. Vi skal ikke bruge flere penge på billigere lystbåde til de rigeste. Vi skal satse på fællesskabet.

For kære venner. Her på 1. maj mødes vi for at minde hinanden om én ting: Fællesskabet er vores bedste chance.

For nylig var der demonstrationer i hele landet for flere pædagoger i vuggestuer og børnehaver. Der var selvfølgelig fyldt med barnevogne, børn og forældre. Men der var faktisk også mange, der var mere grå på toppen end den gængse småbørnsforælder. Det fik mig til at tænke på, hvor vigtigt og stort det er, at vi kan bakke hinanden op.

Jeg håber, at der snart bliver en næste gang, hvor barnevogne er skiftet ud med gangstativer. Hvor vi kæmper for en værdig ældrepleje. Og hvor børnene og alle os på min alder går med og bakker de ældre op.

For vi har ikke et velfærdssamfund, hvis vi får gode børnehaver, men stadig har dårlig ældrepleje. Vi har først nået målet, når både dem af os, der har et arbejde, og dem af os, der er ramt af arbejdsløshed eller sygdom, bliver mødt med støtte og respekt. Vi har først et rigtigt velfærdssamfund, når alle kan få ordentlig behandling, både når vi har et brækket ben, og når vi har en depression eller ondt i tænderne.

Velfærd er jo, at vi alle sammen, uanset hvor mange penge vi har på kontoen, og hvor i livet vi står, har grundlæggende tryghed og muligheder.

Det ved jeg helt ind i hjertet, at vi kan opnå. Vi er nemlig et enormt stort flertal, der vil netop det. Så nu står vi sammen. Nu er det vores tur.

Rigtig god første maj.

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

1. maj-tale, Enhedslisten

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-skipper-1-maj-tale-2019>